

בת המעברה - אבל אהבתם זה לזו מובילה אל בית-הסוהר

התחנה הנאהבת

לא יסכים עוד איש לשאתן לעולם.

★ ★ ★

מנעו, בריח ואיום ברצח

אולם כל נימוקיהם ושכנועיהם של בני המשפחה לא השפיעו על כרמלה כמלוא-הנימה, "אני אוהבת אותו ואני רוצה אותו", הצהירה היא. כי אהבה של כרמלה לא היה בעל אותה דמות נוראה שניסו בני משפחתה להדביק לו. סעיד ראשיד ערבי (34) הוא גבר חסון ויפה-תואר, משכיל ועדין-נפש. סעיד מכובד מאוד ונערץ על בני כפרו טיבה שבמשולש, שם נולד. הוא גם אמיד למדי. יש לו מכונית-משא, בה הוא מוביל מדי בוקר את הפועלים הערבים של טיבה לעבודה ביישובי הייחודים בשרון. הוא נוהג לחכור שטחי קרקע גדולים לעיבוד חקלאי, מהם הוא מוציא את פירותיו בשפע.

את כרמלה הכיר סעיד בשדה כותנה ברמת-השרון, כאשר הביא במשאתו פוע"לים למקום. זה היה לפני שנתיים. לאט לאט נרקמו יחסי-אהבה בין השניים. איש מהם לא הפריעה לאומיותו או מוצאו של השני. הם לא הרגישו את עצמם כורים או כואבים, למרות שסעיד היה נאלץ לנוע בדרכים לפי רשיון מאת הממשל הצ"באי, עובדה שחייבה אותו לחזור לכפרו מדי לילה.

יחסיהם נמשכו בהפסקות משך חודשים רבים. עד אשר לפני כחצי שנה החליט סעיד לשאת את כרמלה. היה רק געם אחד, שהטיל את צילו על רומן-האהבה, שהתרחש בין הצעיר הערבי מטיבה והנערה היהודייה ממורשה: סעיד היה נשוי כבר. הוא גם אב לששה ילדים, שהגדול בהם, בן 16, מתקרב בגילו לגילה של כרמלה.

סעיד לא הסתיר עובדה זאת מכרמלה. היא ידעה את מצבו מהימים הראשונים להיכרותם. היא ידעה גם שאשתו של סעיד חולה במחלה קשה, שמנעה ממנה חייה-שנות בשנים האחרונות. היא ידעה שסעיד מוכן להתגרש מאשתו, לשלם את מונותיה לכל ימי חייה, ולגדל את בניו. עובדות אלה לא משמו מכשול באהבתם של השניים. הם החליטו, למרות סיכויים אלה, לבוא בברית הנישואין.

מבחינה דתית לא היה דבר שיפריע להם. כמוסלמי גאה, לא חשב סעיד עומר להת"גיר. כרמלה גם לא היתה צריכה להתאסלם. הדת המוסלמית מתירה לערבי לשאת אשה יהודייה, ההופכת למושלמת ברצח שניא גיר. שאת אצל הקאדי. כרמלה היתה מוכנה גם לזאת. הצרות החלו לבוא רק כאשר הודיעה כרמלה למשפחתה על כוונתה להינשא לסעיד.

כששמעו הוריה על כך סגרו אותה בבית על מנעול ובריה. כמה קרובי משפחה איימו עליה שיהרגוה, איום שנראה מתקבל על הדעת ביותר, בהתאם למסורת העדתית. רק לפני כשנה רצח אח את אחותו במורשה, בטענה שהיא חיללה את כבוד המשפחה. כרמלה החליטה לברוח.

באחד הימים, כשסעיד נהג את מכוניתו בשעות אחרי-הצהרים בדרך מהרצליה ליר, פו, עצרה מכונית טנדר את משאתו. מה מכונית ירדה כרמלה. "אני מחכה לך כבר מהבוקר שתעבור", אמרה כרמלה, "ברחתי מהבית. הייתי מחכה לך אפילו עד מחוץ שתעבור ותקח אותי". היא סיפרה לו כי הצליחה להוציא מהבית חבילת הפצים, אך תם השאייה במורשה. סעיד לא העיז להיכנס לאור היום לשכונה. הוא ידע את המצפה לו. יחד המתינו השניים עד החשיכה. בחסות הלילה נכנסו למקום, הוציאו את הפצים. סעיד הדליק את מכוניתו והחל לנסוע בכיוון לבית אחד מקרוביה של כרמלה, שם רצה לאכסנה, רחוקה ממשפחתה, עד יעבור זעם.

★ ★ ★

מקלט בתא-המעצר

משאית לא הפיקה לעבור מט"רים רבים, כאשר משאית אחרת הדביקה אותה וחסמה לה את הדרך, בהיעצרה לרוץ הבכביש. מתוך המשאית קפצו כשלושים גברים, הסתערו על מכוניתו של סעיד. סעיד לחץ על הדוושה וניסה לעקוף במהירות את המחסום. אולם תוך כדי כך קפצו כמה בחורים על מדרגות מכוניתו והחלו להלום בו ובכרמלה. כשירו האחת

אוחת בהגה, הצליח סעיד לחרוף את המתנפלים מעל המכונית, מלבד אחד, לבוש מדי-צבא שהצליח לפתוח את דלת המכונית, וניסה לסחוב את כרמלה החוצה. כשסעיד ניסה לעצור בעדו, תפס החייל את הגה המכונית והיטה אותו הצידה. המכונית החלה לסטות מהכביש, וכאשר הרגיש סעיד כי עוד מעט תקרה תאונה פגע בכתפו שהתחזק בהגה. הלה פתח בצעקות: "ערבי! ערבי!"

סעיד נסע עוד כ-250 מטר ועצר את מכוניתו, בהבחינו ברופאים ההולכים ומתקרבים אליה. "תברחי", אמר לכרמלה, שני עלמה בחסות-החשיכה בין בתי השכונ. סעיד חיכה מעט, וכאשר התקרבו הרופאים נמלט אף הוא לאחד הבתים הקרובים, בשיכון קציני צה"ל גבוה שפתח בפניו את הדלת. סיפר סעיד: "אמרתי לו: אני ערבי וזאת חברה שלי מהמעברה. העיראקים רוצים לשחוט אותנו".

הקציני הכניס את סעיד לביתו, שמר על מכוניתו מזעם ההמון שעמד להצייתה. כש-נגרעו קצת הרוחות לקח הקציני את סעיד למשטרת הרצליה. תוך דקות מספר התימלאה תחנת המשטרה בהמונים שניסו להרוץ את סעיד החוצה ולעשות בו משפט לניגף. "הוא גונב בחורות ורוצה להבריחן לירדן", צעקו הם. השוטרים הספורים, שלא יכלו להשתלט על ההמון שמלא את התחנה, נאלצו לעצור את סעיד בתא-מעצר, להכריזו עליו בפני ההמון כאסיר. אחרי שעת חצות הובאה לתחנה גם כרמלה. היא שוטרים ידעו כי אם ישתחררה היא צפויה לאותו גורל כסעיד. כדי למנוע זאת הם עצרו גם אותה.

במשך 48 שעות ישבו כרמלה וסעיד במעצר, כשמשמרות בריונים מקיפים את תחנת המשטרה, לכל יתחקקו ממנה. כשחלף הזמן, הצטנן הדם שהציף את ראשם של בני המשפחה. הם הגיעו למסקנה, כי לו היו יכולים להפריד לזמן ארוך בין כרמלה לסעיד, אולי היו משכיחים ממנה את אהבתה. הדרך להפריד ביניהם היתה להחזיק את כרמלה במעצר. בני המשפחה הגישו תלונה למשטרה, האשימו את כרמלה בגנבה בת תכשיטים ובגדים שאינם שייכים לה. אחרי 48 שעות, כאשר שוחרר סעיד,

ושלחה כרמלה למעצר בנוה תרצה.

★ ★ ★

במקום בית שחרור ממעצר

סעיד לא הזניח את אהבתו במעורבות. גבר אחר היה אולי שמח להפטר בצורה כזאת משרשרת ארוכה של צרות. לא כן סעיד. הוא שכר מכספו פרקליט שיגן על כרמלה - את עורך-הדין אמיל בנאדו.

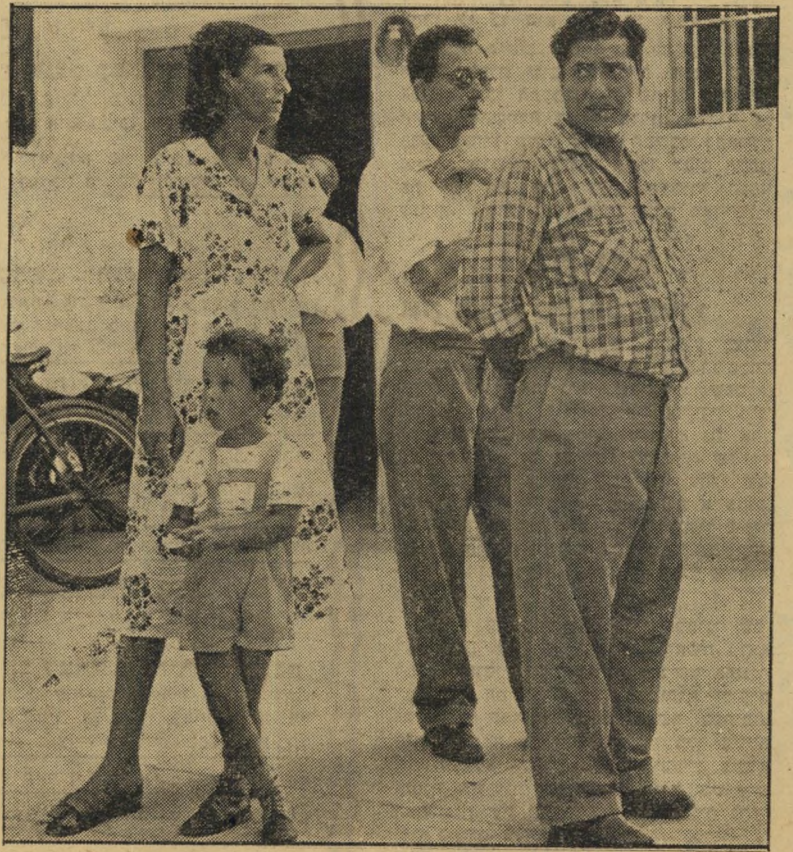
במשרדו של עורך-הדין בנאדו נערכה פגישה בין אביה של כרמלה לבין סעיד. "מדוע מכל הנשים בעולם בחרת ותקאי את בניך?" מירר האב בכפי. השיב סעיד: "ככה זה הגורל, אינני יכול לעשות דבר נגדו. אינני רוצה לצחוק על בתך, אני רוצה לשאת אותה לאשה".

האב כמעט והשתכנע. כאשר הבטיח לו סעיד כי יקנה לכרמלה בית אותו ירשום על שמה, כמעט והסכים האב לנשואים: "אם כרמלה תסכים לזה אני מוכן". יחד נסעו האב עם סעיד לתחנת המשטרה שם ישבה כרמלה. "אני רוצה אותה, אינני יכיר לה לחיות בלעדיו", אישרה כרמלה.

אולם כעבור יומיים, בלחץ המשפחה כנראה, שינה האב את דעתו. שליחים מירי חדים הגיעו אל סעיד לטיבה, ניסו להשפיע עליו לחזור בו מרצונו לשאת את כרמלה. "אני אוהב אותה, ואני רוצה לשאתה כל זמן שהיא רוצה בי", נשאר סעיד איתן בדעתו.

בינתיים התחרטו בני המשפחה על מעצרה של כרמלה. כאשר הובאה לבית-המשפט הצינו התורים והקרובים שהיתה נסוכה על אולם להפתעת כולם, סירבה כרמלה להשתחרר. היא העדיפה להשאר בבית-הסוהר מאשר לחזור אל משפחתה. אי-אפשר היה שלא להבחין בהבעה שהיתה נסוכה על פניה. לא היתה זו הבעה של עקשנות או של מר, אלא של חמד עמוק. כרמלה פשוט חששה לחייה ולחיי סעיד.

מדי שבוע בשבוע הובאה כרמלה לבית המשפט להארכת פקודת המעצר נגדה. מדי שבוע הביעו קרובי המשפחה את נכונותם לשחררה בערבות. ובכל פעם הצהירה כרמלה כי אינה מוכנה להשתחרר מבית הסוהר בכל ערבות שהיא, מלבד אם יתירו לה ללכת עם סעיד.

אליהו (במרכז) ונוריה קצב, הוריה של כרמלה, רואים בכוננתה להינשא לערבי, עלבון שאין לכפרו. מימין נראה חיים רצון, עסקן ציבורי יוצאת-ימן המסמס דובר למשפחה הנפגעת.

המאהב

סעיד עומר, בן הכפר טיבה, אב לשישה ילדים, שהתאהב בכרמלה, מוכן לשאתה.

באחד הימים הובאה כרמלה אל בית המשפט המחוזי בתל-אביב, שם הגישו הוריה בקשה מיוחדת לשחרור בערבות. הם הצליחו לשכנע את סעיד שיתן להם לנסות את כרמלה במשך חודש ימים. במשך חודש ימים לא יראה אותה, והיה אם בתום החודש תרצה בו הנערה, יתירו לו לשאתה. בבית-המשפט הצהיר סעיד כי הוא נכון לנסיון שכזה. אולם כרמלה עמדה על שלה: "אם אצא מבית-הסוהר אצא רק אתי. לא אלק לשום קרוב שלי, וכל לילה אצא את אחרי הצהרה שכונת ביטלו הערבים את נכונותם לערוב לזה, וכרמלה חזרה שוב לבית-הסוהר לבלות שבוע נוסף בחברת פושעות מועדות מכל הסוגים.

★ ★ ★

600 קולות תמורת "כן"

שראו קרובי משפחתה של כרמלה כי בדרך של שיכנוע לא יוכלו לאהבתה, ניסו להשתמש בכח הזרוע. הם הציבו מארבים מיוחדים בדרכים המובילות להרצליה, שם היה סעיד נוהג לעבור במשאתו בוקר בוקר. כאשר התלונן סעיד על כך, טען כי צפויה סכנה לחייו, שעתה המשרה צעד לאבטחתו הממשל הצבאי ביטל את רשיון התנועה החפשי שלו. נא"סר עליו לנסוע דרומית לנתניה, שם נמצאים השטחים שבעיבודו, והוא הורשה לנוע רק לצפון הארץ וירושלים.

בני המשפחה המשיכו בכל האמצעים שבידיהם להשפיע על כרמלה להסכים לשחרור בערבות, אפילו אם תהיה מוכנה לגור בבית אחד מקרובי המשפחה ולא לחזור לבית-הוריה. הם ניסו להשפיע על עורך-דינה לחזור בו מהסכמתו ליצגה ולהגן עליה. "איזה אדם זה?" השתומם האב. "לא יהודי? אין לו בנות? מי יהודי ויסיכים לתת הבת שלו לערבי?"

אלא ככל שהלך הענין והתפתח, מילאו בו ההורים תפקיד הולך וקטן. לזירה נכנסו עסקנים מכל הצדדים. בטייבה ניסו כמה נכבדים לנהל מסע-לחישות נגד סעיד, להניא מהחלטתו להינשא לכרמלה. במורשה התערבו בענין כמה עסקנים ערתיים ומפגלתיים. אחד מהם היה חיים רצון, הימני, יליד רחובות וכיום עסקן של אחדות העבודה באזור רמת-השרון. אמר חיים, שהפך לדובר משפחתה של כרמלה: "אני לקחתי הענין הזה על עצמי, כי הלב שלי לא נוהג לי להסכים לזה. כל רמת-השרון סוערת. זה ענין של מצפון. מגדלים את הדילה ולבסוף לתת אותה לערבי? האם חסרים בחורים יהודיים? אנחנו מוכנים לחתן אותה עם איזה יהודי שתרצה, נוציא אותה החוצה בכל הכבוד, ואף אחד לא יגע בה לדעה".

כששמע רצון כי עורך-דינה של כרמלה, אמיל בנאדו, הוא חבר מרכז תנועת-החירות, הצהיר: "אני מוכן להעביר 600 קולות לתנועת-החירות ובלבד שיפסיק לעזור לה להתמרד".

אולם כל הדיבורים היו לשוא. כרמלה לא האמינה לאף מלה שנאמרה לה על ידי קרובי משפחתה, המשיכה לחשוש לחייה. "אינני רוצה לחזור אליהם. אני רוצה ללכת בבית-הסוהר". שם, ידעה, לא יפריע לה איש ללקוח את חלומות האהבה שלה, שם פק רב אם אמנם יתגברו על נחשולי השנאה העדתית והלאומית המתנפצים עליה.

ההורים הנפגעים

לכפרו. מימין נראה חיים רצון, עסקן ציבורי יוצאת-ימן המסמס דובר למשפחה הנפגעת.